

Lymiel: IVAN – díl první

Na SpankBoy.cz chodím už nějakou dobu a za tu dobu jsem si ho dost oblíbil, a to hlavně pro ty super povídky. A právě jejich „sbírku“ jsem se touhle cestou rozhodl rozšířit.

Jsem v tomhle naprostý začátečník a doufám, že se budou líbit. To, jestli se opravdu staly, nechám na vašem uvážení.

Děj se odehrává v sedmdesátých letech v malém ruském městě. Našimi hlavními hrdiny jsou dva čtyřicetiletý strojevodoucí Vladimír a jeho patnáctiletý syn Ivan.

Byl klasický zimní den, sněhu bylo po kolena, vítr foukal jako o závod a byl mráz, až mrzly slzy v očích. Co víc si přát. Jako každou středu jsem tvrdil ve škole na nudné hodině matiky, že které mé (ne)znalosti byly přímo katastrofální.

Po dnešním zkoušení před tabulí mi průměr klesl na čistou nedostatečnou. To byla pochopitelně moje noční můra. Často jsem přemýšlel, proč mám takové výsledky. Neřekl bych o sobě, že jsem hloupý, dokonce se učím dnem a nocí a jediný výsledek, který to přinese je, že mi je stejně jen vyčítáno, že jsem lempl a nic nedělám. No to si to doma zas vyslechnu.

Zatímco se třídní učitel Achbarov marně snažil vysvětlovat princip jakýchsi rovnic, já odpočítával vteřiny do konce hodiny. Připadalo mi to nekonečné, ale přece jen po čase přišel ten úžasný zvuk zvonku. Vystartoval jsem ze třídy jako první, abych byl co nejrychleji pryč z tohoto pekla – a dostal se ještě do většího. Jenže v tom se za mnou ozve volání „Ivane! Ivaane!!“.

Dotyčného jsem ignoroval a šel rychle chodbou dál, až do té doby, než mě někdo chytil za brašnu a prudce zastavil. Otočil jsem se se strachem, že by to snad mohl být nějaký kantor, ale strach ze mě vzápětí opadl, když jsem uviděl jako vždy vytlený obličej svého kamaráda Viktora. Viktor byl pěkný kluk, hodně vysoký, s krátkými blond vlasy a obrovskými modrými očima.

„Co chceš ty suka??“ obořil jsem se na něj. „No tak promiň no... já jen že jdeme s klukama po škole bruslit tak jestli se nepřidáš?“ vysvětloval Viktor a rychle přede mnou ustoupil.

„Jo takhle... no já bych šel rád, jenže sem vyfasoval teď kuli z matiky a propadam... to jestli třídní bude volat otci, tak nepudu už nikdy nikam, páč mě zabije,“ odvětil

jsem.

„Ouu tak to je mi tě líto brácho, já zas měl doma zle kvůli tý šťáře z fyziky minulej týden, ještě dneska blbě sedim, však víš jakej je muj fotr nervák. Ale třeba to nebude tak strašný,“ chápavě říkal Viktor. A měl pravdu, jeho táta pracoval stejně jako můj na drahách a na vzdělání svého syna velmi dbal. To znamená, že za každé selhání byl Viktor bit jako žito...asi tak jako já.

„Nebude tak strašný? Co by asi dělal tvuj otec, kdyby se dozvěděl, že si rupnul z matiky??“ Obořil jsem se na něj.

„No... měl bych zadek do modra ještě dost dlouho,“ opáčil. „No tak vidíš, a říkáš mi, že to nebude tak strašný?... no to je fuk, hele musim letět domu, nechci tátu ještě provokovat tím, že přídu pozdě... tak zítra čau,“ řekl jsem a pospíchal se přezout a domů.

Bydlel jsem jen pár stovek metrů od školy, ale i tak jsem se hrozně vláčel. Domů se mi vůbec nechtělo, představa zuřícího otce s vařečkou v ruce se mi vůbec nelíbila. Nakonec jsem se domů ale přece jen nějak doloudal. Vyzul jsem si boty, brašnu nechal na chodbě a šel pozdravit svého otce, který seděl v obýváku a sledoval televizi.

„Ahoj, tati.“

„No, ahoj,“ odvětil otec.

Rychle jsem se otočil, že odejdu do svého pokojíku, když jsem zaslechl ještě obávanou otázku: „Tak jak bylo ve škole?“ Zarazil jsem se, velice nerad se otočil a odvětil: „Noo tak dvojka z přírodopisu jinak nic zajímavýho.“

„Nic zajímavýho? Tak jak mi teda vysvětlíš ten dnešní telefonát ze školy?! Okamžitě pojď sem!“ zařval.

Polilo mě horko a došlo mi, že je zle. Došel jsem k tátovi a zůstal stát před ním. Nevěděl jsem, co mu na to mám říct, a tak jsem tam jen stál a s rukama za zády koukal do země.

„No?! Přišel si o jazyk nebo co?“ Znova zařval otec a mnou projela vlna strachu, nejradši bych se běžel někam schovat, někam hodně daleko, jenže to nešlo.

„Já to...no...“ vykoktal jsem ze sebe, načež otec vstal a vlepil mi facku, až jsem klopýtl.

„Sakra nehraj si se mnou Ivane, zeptam se tě naposledy a čekam normální odpověď. Co má znamenat ten telefonát ze školy?? A dívej se mi do očí, když s tebou mluvím!“

Narovnal jsem se, podíval se tátovi do očí a snažil se vysvětlovat: „Promiň, ale já nevím, jakej telefonát myslíš.“

Jak jsem brzy zjistil, tohle jsem neměl říkat, protože mi v tu ránu přilítla další facka. Tentokrát už pořádná až jsem slítl pod křeslo.

„Dobře, dobře, řeknu ti to, jen mě už nemlat' prosím,“ neovládl jsem se a začal prosit. „Já jsem doufal, že ti třídní kvůli tý nedostatečný volat nebude... chtěl jsem si to ještě vylepšit.“

„No to je lepší. Ale já jsem rád, že mi soudruh učitel zavolal, a to proto, že teď na tebe dohlídnu a budeš se šprtat tak, aby si měl jedničky. Nejhuř dvojky. Co z tebe bude, když tě teď vyhodí ze školy? To chceš celý život zvedat plácačku jako já??.“ spustil otec.

„Ne...to nechci, ale ...“

„MLČ!!“ zastavil mě otec.

„Tak takhle by to nešlo mladej, budu tě muset potrestat, jinak to s tebou nejde“ řekl klidným hlasem táta a ve mě začla tuhnout krev. „Né tati prosímte nebij mě, já přísaham, že si to všechno vylepším, opravdu!“ začal jsem smlouvat, ale otec byl neoblomný. „Ivane přestaň, vidim, že nejsi schopnej pochopit, že to s tebou myslim dobře. Nešlo to po dobrým, tak to pude po zlým. Teď běž k sobě do pokoje a vysvleč se do naha, budeš bit“ Oznamil mi otec a ukázal na dveře a pokynul, abych šel. Věděl jsem, že nemá smysl odporovat, tak jsem příkaz splnil.

Ocitl jsem se sám v pokoji. Vždycky jsem se hrozně styděl být před někým nahý a svlíkat se před tátou byl pro mě snad ještě větší trest než samotnej výprask. První jsem si sundal triko, pak následovaly kalhoty a nakonec i trenýrky a ponožky. Všechno jsem složil a položil na psací stůl. Chvilí jsem čekal ve stoje, než táta přijde, a když ani po pěti minutách nepřicházel, tak jsem se posadil na postel a čekal.

Asi po dalších 10 minutách přišel táta s vařečkou v ruce a mně automaticky vystřelila ruka do rozkroku, abych si zakryl svoje už docela dobře vyvinuté náradí. To nezůstalo bez povšimnutí a otec hned pravil „Snad se mladý pán nestydí. Jen tu ruku dej dolu, ať vidim, že mám syna a ne dcerku.“ a hlasitě se zasmál. Mně moc do smíchu nebylo, ale ruku jsem si z kámoše sundal.

Otec zvažněl a říká „No vidíš, že to jde. Tak... snad chápeš, že za ty tvoje známky si zasloužíš pořádně nařezat, a jestli to nechápeš teď, tak jednou určitě pochopíš“. těmito slovy si sedl ke mě na postel a srovnal nohy k sobě.

„Tak se přehni“ vyzval mě a počkal, než jsem se mu přehl přes koleno. Byla to dost nepříjemná poloha sama o sobě a o to nepříjemnější, když jsem si ho skřípl mezi sebe a tátovo koleno.

„Tak teď se připrav, rány si výjmečně počítat nemusíš“ stihl ještě říct a začal s výpraskem.

Rána za ranou dopadala na můj holý zadek a zanechávala tam znatelný rudý flek. Otcova levá ruka mě přidržovala v požadované poloze. Cukal jsem a vzlykal, ale otec nepřestával.

„Ááá...áááá“, vzlykal jsem.

Vařečka hlasitě mlaskla při každém dopadu na mou holou zadnici a dost štípala. Asi po desáté ráně jsem to nevydržel a začal hlasitě brečet.

„Ááá...ááá... tatííí prosím nebij mě ... NE ne auu .. opravím si to, přísahám“ prosil jsem a sliboval. Po dalších asi 15 ranách výprask přestal. Otec povolil tlak své levé ruky a pustil mě. Slezl jsem, a hned si začal hladit do ruda seřezaný zadeček.

„No tak doufám, že ti to stačilo, teď si klekni támhle do kouta a 20 minut tam vydržíš jasný? Večer tě přijdu vyzkoušet z té matiky a běda jak to nebudeš umět“ pohrozil ještě otec a vyšel ze dveří.

Chvilí jsem se odhodlával, než jsem si šel poslušně kleknout do kouta. 20 minut mi ubíhalo jako celá věčnost. Nevím, co mě bolelo víc, jestli seřezaný zadek nebo kolena. Nakonec přišel otec s tím, že se mám oblíct a jít se učit.

Nasoukal jsem na sebe jen triko a trenýrky, vzal si učebnici a sedl si na židli, ze které jsem ale vzápětí zase rychle uskočil, přičemž mi vhrkly slzy do očí. Nakonec jsem skončil v leže na břiše na posteli a učil jsem se. Teda spíš pokoušel jsem se učit, nedokázal jsem vnímat nic jiného než pulzující bolest na mých půlkách. Když se setmělo, otec mě opravdu přišel vyzkoušet.

„Tak dej mi tu učebnici, a sedni si ke stolu a vem si něco na psaní, budu ti diktovat příklady“ a s těmito slovy mi vyškubl učebnici z rukou.

„Tati, ale já teď nemůžu moc sedět...“ opáčil jsem, a smutně se zadíval na otce, ve snaze ho trochu obměkčit. Ale jak se zdálo, otce to spíš jen pobavilo. Prolistoval učebnici a říká: „Hm to je vlastně pravda, tak si k tomu stolu klekni. Nebo to piš na zemi“.

Chvilí jsem se rozmýšlel, nakonec jsem si vzal tužku a sešit a kleknul si ke stolu. Otec začal diktovat příklady. Nejdřív mi dával lehké, které jsem tak nějak zvládal vypočítat, pak přibyly trochu složitější, u kterých jsem se občas nenacházel. To mi zatím přineslo vždy jen pár facek nebo plesknutí přes zadek. Když jsem se 15 minut lámal s jedním příkladem, otec přišel ke mně, vzal mi sešit z pod ruky, zadíval se na něj a říká „Můžeš mi říct, jak to, že v prvním ročníku technického učení nedokážeš vypočítat takhle jednoduchý příklad?“

„Já nevím...promiň...vždyť víš, že já na matiku moc nejsem...“ opáčil jsem a snažil se u toho znít co nejkajcněji.

„Jo tak pán není na matematiku, a na co teda jsi? Na děláním chujovin a očumování holek že? ... teď si opiš, to desáté cvičení, já se za čtvrt hodiny vrátím a běda, jak to nebudeš mít spočítaný,“ pravil, vrátil mi učebnici a odešel do obýváku.

Desáté cvičení jsem opsal, ale to bylo tak vše, co jsem s ním dokázal udělat. Nerozuměl jsem ani polovině výrazů a znamének, které tam byly. Po chvíli jsem se začal potit, klepat a proklínat se za to, že jsem na hodinách nedával pozor. Představa dalšího výprasku mě děsila k smrti.

Po oněch 15 minutách přišel otec zkontrolovat, co jsem zvládl. Když se zadíval na téměř čistý list papíru, zrudl v obličeji jako vždy, když má vztek, a v tu ránu mi přistála obrovská facka až jsem se svalil na zem. Jenže pak další a další, až když mě otec zfackoval natolik, že ho pálily ruce tak se napřímil, a začal si odepínat řemen se

slovy: „Ty spratku jeden, ty ještě něco uvidíš. Ty trenky hned dolu, klekni si na postel a vystrč zadek.“

„Tatí, né, prosím tě vážně moc, já se to nestihl teď sám naučit, ale řeknu Viktorovi, ten mi to vysvětlí, jen mě nebij znova prosím, vždyť nebudu zítra ve škole moct sedět“

„Joo to si mu klidně řekni, budete se šprtat oba. Dneska jsem v práci mluvil s jeho tátou. A na to, že nebudeš moct sedět, si měl myslet dřív, teď pohni!“ štěkal otec a výhružně pohupoval řemenem v ruce. Nezbylo mi nic jiného než si potupně stáhnout trenýrky a zaujmout požadovanou polohu.

„Tak aby sis výprask pořádně pamatoval, budeš si každou ránu hlasitě počítat a na závěr mi za výprask poděkuješ!...a vystrč ten zadek pořádně!“

Překlonil jsem se a zaryl obličej do polštáře. Otec párkrát švihnul řemenem na prázdno, a při každém tom zvuku mnou projela vlna strachu. Pak výprask začal, řemen hrozivě zasvištěl vzduchem a štiplavě dopadl na můj zadek.

„Ááááá! Jedna.“

Další rána následovala se zpožděním. Otec se rozhodl sázet jednotlivé rány pomalu, abych pěkně cítil jejich štiplavé účinky.

„Ááááá! Dvě.“

„Ááááá! Tři“

Každá rána mi zanechala na holém zadku znatelnou červenou čáru, která byla také patřičně cítit. Cukal jsem sebou a vzlykal: „Ááááá! Čtyři...pět....“

„Ááááá, deset.....patnáct....šestnáct.....dvacet čtyři.....áááá, dvacet pět.“

Dostal jsem celkem pětadvacet ran páskem. Když výprask přestal, narovnal jsem se, utřel si slzy a začal jsem se oblíkat. „A co poděkování za výprask? Zapomněls, co jsem ti přikázal?“

„Děkuji.“ odvětil jsem.

„No to by stačilo... pro dnešek. Teď mi půjdeš pomoci s večeří a pak jdeš hned do postele. Musíš být zítra plný energie,“ řekl otec a odešel do kuchyně. Já se mezitím dooblíkl, připravil si brašnu na další den, a i se svým bolavým zadečkem vyrazil do kuchyně.

Pokračování příště.